Ewa Śnieżanka

Polska piosenkarka, obdarzona wyjątkowym głosem o bogatej barwie, żywiołowym temperamentem, talentem aktorskim, a także urodą i wdziękiem osobistym. Jej naturalne predyspozycje sprawiły, że już od wczesnych lat była stworzona do kariery scenicznej.

Swoją przygodę z muzyką rozpoczęła jeszcze jako licealistka, występując w rodzinnej Łodzi podczas popularnych „Spotkań z piosenką". Przełomowym momentem w jej karierze był rok 1968, kiedy to wzięła udział w telewizyjnym programie „Proszę dzwonić", poświęconym piosenkarskim debiutom. Zwycięstwo w tym konkursie przyniosło jej nie tylko uznanie krytyków, ale także sympatię szerokiej publiczności.

Od tego czasu Ewa Śnieżanka regularnie pojawiała się w radiu i telewizji, zyskując coraz większą popularność. Wylansowała m.in. takie piosenki jak: „Znajdę miłość" (muz. Czesław Majewski, sł. Andrzej Strzelecki), „To nie był wcale nasz ostatni walc" (muz. Urszula Rzeczkowska, sł.), „Warszawskie nowe tango" (muz. Ryszard Poznakowski, sł. Zbigniew Stawecki). Zdobywała nagrody w Radiowych Giełdach Piosenki oraz cieszyła się uznaniem w plebiscytach słuchaczy i widzów. Jej występy na krajowych i międzynarodowych festiwalach piosenki były zawsze wysoko oceniane.

Nie ograniczała się jednak wyłącznie do estrady muzycznej. Z powodzeniem występowała na scenach teatralnych, początkowo związana z Klubem Piosenki Związku Autorów i Kompozytorów Rozrywkowych w Warszawie. Obecnie widzowie mogą podziwiać ją w warszawskim teatrze musicalowym, m.in. w popularnym spektaklu „Klimakterium… i już" w Teatrze Capitol.

Ewa Śnieżanka to artystka, która od lat zachwyca swoją wszechstronnością, charyzmą i niezwykłym talentem, pozostając jedną z najbardziej lubianych postaci polskiej sceny muzycznej i teatralnej.

Opracowanie: Agnieszka Lipiec, Dział Zbiorów Specjalnych, Muzeum Polskiej Piosenki w Opolu, maj 2024.